Μετέβη εἰς νεοεκλεχθέντος.

— Δὲν δύναμαι τῷ ἀπαντᾶ, καὶ οὗτος ἐπίσης, διότι δὲν ὡρκίσθημεν ἔτι οἱ νέοι πάρεδροι.

— Περίεργον, εἶπε τότε ὁ Φαλὲζ, κινῶν τὴν κεφαλήν· μέχρι τοῦδε ἐγνώριζον ὅτι μόνον διαλείπων πυρετὸς ὑπάρχει, ἀλλ' οὐδέποτε ἠδυνάμην νὰ φαντασθῶ, ὅτι θὰ ὑπάρξῃ καὶ διαλείπουσα ἐξουσία.

— Ὅλα νὰ τὰ περιμένῃς, τὸν ἀπαντᾶ ὁ χαρίεις πάρεδρος γελῶν, ἀφ' ὅτου ἐπάτησεν ἡ κατάρα καὶ ἐγίναμεν **πρό-τυπον.**

— Δὲν πᾶν λοιπὸν στὸν διάβολο καὶ πρότυπα καὶ ἀντίτυπα, ἀνέκραξε τότε ὁ Φαλὲζ μετ' ἀγανακτήσεως καὶ μάλιστα μίαν ὥραν ταχύτερον διὰ νὰ ἀναπνεύσωμεν,

---

Παρέστημεν μάρτυρες περιέργου σκηνῆς, μαρτυρούσης τὴν ἡμερότητα τῶν ἠθῶν μας. Ἡ σκηνὴ ἐν τῇ συνοικίᾳ τῆς Νεαπόλεως. Ὁ ἥρως τῆς σκηνῆς κρεοπώλης, περιφέρων εἰς πώλησιν τὸ κρέας του. Τὸ θῦμα, ὁ ἀγοραστὴς, ταπεινὸς φουστανελλοφόρος, νέηλυς, ὡς ἐφαίνετο. Ὁ φουστανελλοφόρος ἀγοράζει μίαν ὀκᾶν κρέας· ἀλλὰ μόλις τὸ πέρνει 'ς τὰ χέρια, τὸ ἀνακαλύπτει ἀχρεῖον, σκωληκῶδες· ζητεῖ νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ· συγχρόνως ὁ κρεοπώλης κάμνει ἐπιδεξίως νὰ πέσῃ τὸ ἐπιστρεφόμενον κατὰ γῆς, δηλοῖ ἀγριώτατα ὅτι δὲν τὸ δέχεται· θελει νὰ ἐπιμείνῃ ὁ ἀγοραστὴς, ἀλλ' ὁ χασάπης ἐξάπτεται. «Πάρ' το ἢ σὲ σφάζω!» ἦσαν αἱ λέξεις του. Ὁ πτωχὸς ξένος ἠναγκάσθη ἐκὼν ἄκων νὰ ὑποκύψῃ· ἔσκυψε, τὸ ἐπῆρε ἀπὸ τὴν γῆν καὶ ἐπῆγεν εἰς παρακειμένην βρύσιν νὰ πλύνῃ τὸν ἐπ' αὐτοῦ βόρβορον, ἂν ὄχι τὰ σκουλήκια του. Παρατηρήσεως δὲ γενομένης ὑπό τινος τῷ κρεοπώλῃ ὅτι ἂν ἦτο ἄλλος τις ὁ ἀγοραστὴς ἠδύνατο νὰ χυθῇ αἷμα. ἀπήντησεν, ἀποχωρῶν θριαμβευτικῶς, κυνικώτατα: «Μωρὲ μεγάλη δουλειὰ ποῦ θὰ μ' ἐπήγαιναν 'ς τὴ φυλακή!»

Παράρραμα, διὰ τοὺς ἀναγνώστας τῶν Κρητικῶν Γάμων. Μεταξὺ τοῦ 16 καὶ 17 τυπογραφικοῦ φύλλου παρελείφθη ἐκ τυπογραφικῆς ἀπροσεξίας μία σελὶς ἣν θέλομεν ἀνατυπώσει καὶ διανείμει τοὺς συνδρομητὰς ἡμῶν.

ΤΑ ΕΝ ΚΡΗΤΗ

Μᾶς γράφουσιν ἐκ Χανίων:

«Οἱ ἐν Ρεθύμνῳ συνελθόντες ἀντιπρόσωποι μετὰ ὥριμον σύσκεψιν ἀπεφάσισαν νὰ μὴ συνταχθῇ οὐδὲν εὐχαριστήριον ὑπὲρ τοῦ Φωτιάδου, πρὸς τοῦτο δὲ συνέταξαν πρακτικὸν ὅπερ ὑπέγραψαν πάντες οἱ συνελθόντες.—Μεθ' ὅλας τὰς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως διαταγὰς πρὸς εἰσπραξιν τῆς βακουφικῆς δεκάτης, οὐδεμία εἰσέτι ἀπετολμήθη ἐνέργεια ὑπὸ τῆς Διοικήσεως. Τὸ φρόνημα τῶν κατοίκων ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ, ἀκμαῖον πάντοτε, οὐδεμίαν ἐπιδέχεται ἀμφιβολίαν.

Ἐμάθομεν σήμερον ἐκ τῶν ἑλληνικῶν ἐφημερίδων τὴν ἀπόλυσιν τοῦ παρ' ἡμῖν Ἕλληνος προξένου κ. Μαυρομμάτη· ἡ ἐντύπωσις ἐκ τούτου ἦτο ἐκ τῶν οἰκτροτάτων. Μίαν παρατήρησιν ἡμεῖς θὰ ἀποτείνωμεν τῇ ἑλληνικῇ κυβερνήσει. Οἱ ἐνταῦθα ἕλληνες ὑπήκοοι εἰσὶν ὀλίγιστοι· ἐὰν φρονῇ ὅτι τὸ ἑλλ. προξενεῖον σκοπὸν μόνον ἔχει τὴν διεκπεραίωσιν τῶν ὑποθέσεων τῶν ὑπηκόων του, ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο ἁπλούστατον προξενικὸν πρακτορεῖον μὲ ὀλίγα ἔξοδα. Ἐὰν ὅμως ἡ ἑλλ. κυβέρνησις θέλῃ νὰ διατηρῇ καὶ γόητρον παρ' ἡμῖν καὶ χίλια Γενικὰ προξενεῖα ἐὰν ἱδρύσῃ, δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃ, διὰ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖ ν φαίνεται θέλουσα νὰ πολιτεύωνται οἱ ἐνταῦθα προξενικοὶ ὑπάλληλοί της. Ἐὰν ὅμως αἰσθάνεται ἀκαταμάχητον ὄρεξιν νὰ ἐξοδεύῃ πολλὰ, ἡμεῖς θὰ τῇ συστήσωμεν καὶ ἓν ἄλλο. Ὑπάρχει παρ' ἡμῖν εἷς ὀθωμανὸς, οὗτινος ὁ φανατισμὸς εἶνε παροιμιώδης· ὀνομάζεται Ἀχμὲτ Ἐφένδης

ὀφθαλμοὺς θαμβωμένους ἀπὸ τὰ φῶτα. Κατακουρασμένος, ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ ὁποῖον τοῦ εἶχον ἑτοιμάσει καὶ ἐκοιμήθη ἄνευ διακοπῆς τοῦ ὕπνου του, μέχρι τῆς πρωΐας.

Ὁ Γάστων δὲν εἶχεν ἀπομακρυνθῇ τόσον καιρὸν ἐκ Παρισίων, ὥστε νὰ χάσῃ τὰς παρισινάς του ἕξεις. Τὸ ρωσσικὸν *βερνίκι* ἔπεσεν ἐν μιᾷ στιγμῇ καὶ ἀνευρέθη παρισινὸς ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ἐν τούτοις ἐπὶ δύο ἡμέρας ἐμεθύσκετο ἀπολαμβάνων τὸ Παρίσι του. Ἐπεριπάτει εἰς τὰ Ἠλύσια πεδία, εἰς τὸ Δάσος. Ἐχάζωνεν ἐπ' ἀρκετὸν ἔξωθεν τῶν καταστημάτων καὶ διέτρεξε τὰ μεταξὺ τῆς ὁδοῦ Μαγδαληνῆς καὶ τοῦ βουλεβάρτου Μοντμάρτρ χίλια βήματα εὐτυχῆς, ὡς παιδίον. Ἔτρεξεν εἰς τὰ μικρὰ θέατρα καὶ ἐξηπλώθη εὐχαρίστως ἐπὶ τοῦ καθίσματός του, ἂν καὶ ἦτο πολὺ στενὸν καὶ ὄχι καλὰ *ταπετσαρισμένο*. Ἠσθάνετο ἐσωτερικὴν εὐχαρίστησιν, ἐκχειλίζουσαν εἰς διαρκεῖς θαυμαστικὰς ἐπιφωνήσεις. Κατὰ βάθος, τοῦ ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἐλευθερωθῇ ἀφ' ὅτου ἐγγατέλιπε τὴν Ρωσσίαν. Εἶχεν ὕφος ἀνθρώπου ἐπανελθόντος ἐκ τῆς ἐξορίας ἢ διαφυγόντος ἐκ τοῦ κατέργου. Ἦτο ἐλεύθερος τώρα· ἀνέπνεεν.

Αἱ ἐν τῷ ὑπουργείῳ ὑποθέσεις του ἐτελείωσαν εἰς τρεῖς ἡμέρας. Ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ κατὰ τὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος. Ἤθελε νὰ παρουσιασθῇ ἔξαφνα εἰς τὴν μαρκησίαν καὶ τὴν Κλαίρην, αἱ ὁποῖαι ἤξευρεν ὅτι εὑρίσκοντο εἰς Μπωλιέ. Ἐκ τῶν προτέρων ἀπεμύζα τὴν εὐχαρίστησιν, ἣν ἤθελε τῷ προξενήσει ἡ ἔκπληξίς των, ἤκουε τὰς φωνάς των. Οὔτε μ' ἓν βασίλειον δὲν θ' ἀντήλασσε τὴν ἡδονὴν, ἣν θὰ ᾐσθάνετο νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Μπωλιὲ αἰφνηδίως.

Περιπατῶν ἀσκόπως ἀνὰ τας ὁδοὺς, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀδαμαντοπωλεῖον τοῦ οἰκογενειακοῦ προμηθευτοῦ καὶ ἠγόρασε ἕνα ὡραιότατο δακτυλίδι διὰ τὸν ἀρραβῶνά του, ἕνα μεγάλον σάπφειρον, περιτριγυρισμένον μὲ μικρὰ μπριλλαντάκια, δεμένα μὲ σπανίαν τελειότητα. Ἐφαντάζετο ὅτι προσέφερεν εἰς τὴν Κλαίρην τὸ ἐκ λευκοῦ βελούδου κειμηλιούχιον. Αὐτὴ τὸ ἤνοιγε. καὶ μειδιῶσα τοῦ ἔδιδε τὸν χρυσοῦν ἐκεῖνον κυκλίσκον, διὰ νὰ τῆς τὸν περάσῃ μόνος του εἰς τὸν λεπτοφυῆ δάκτυλόν της τὸν ἀπολήγοντα εἰς ροδαλὸν ὄνυχα. Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ἐτελείωναν πλέον τὰ ψέμματα, ἦτο σύζυγός της· τὸ δακτυλίδι ἦτο ὁ πρῶτος κρίκος τῆς ἁλύσσεως, ἥτις ἔμελλε νὰ τοὺς συνενώσῃ.

Τὴν προτεραίαν τῆς ἀναχωρήσεώς του, ὁ δοὺξ, ἐπανερχόμενος ἐκ τοῦ θεάτρου, εὗρε τὴν ἐν τῇ Λέσχῃ κίνησιν ζωηροτέραν ἢ ἄλλοτε. Ἠρώτησε καὶ ἔμαθεν ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ κίνησις, τὰ φῶτα, ἡ ταραχὴ προήρχοντο ἀπὸ ἔκτακτον παράστασιν, ἥτις ἐδίδετο ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν ἑορτῶν. Ἐκλεκτὸν ἀκροατήριον εἶχε συναθροισθῇ διὰ ν' ἀκούσῃ τὴν *Ἀνατροφὴν τῆς πριγκηπέσσης*, μελοδραμάτιον εἰς δύο πράξεις, συντεθὲν ἀπὸ δύο εὐφυεῖς ἀνθρώπους, ἀνήκοντας εἰς τὴν καλλιτέραν κοινωνίαν, ἀπὸ τὸν δοῦκα τοῦ Φερὰς, ὅσον ἀφορᾷ τὸ δραματικὸν μέρος, καὶ ἀπὸ τὸν κύριον Ἰούλιον Τρελὰν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν μουσικήν.

'Αργυράκης, οἱ δὲ ὁμόθρησκοί του ἀτενίζουσι πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς σωτῆρά των· δύναται ἡ ἑλλ. κυβέρνησις νὰ ἀναθέσῃ εἰς αὐτὸν τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐνταῦθα Γεν. προξενείου της, χωρὶς νὰ φοβῆται ποτὲ ὅτι πασσᾶς τις θὰ ἀπαιτήσῃ τὴν ἀνάκλησίν του. Πιστεύομεν δὲ ὅτι καὶ ὁ θρησκευτικὸς φανατισμὸς τοῦ 'Αχμὲτ 'Εφένδη, ὅσον καὶ ἂν ἦναι μέγας, θὰ ἦναι πάντοτε πολὺ μικρότερος τοῦ κομματικοῦ φανατισμοῦ τοῦ κυβερνήτου σας, καὶ θὰ δεχθῇ τὴν τιμὴν, ἣν ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις θὰ τῷ κάμῃ.»

ΧΡΟΝΙΚΑ ΣΠΑΡΤΗΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥΑ ΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Σπάρτη, 30 Σεπτεμβρίου

Σήμερον ἐγένετο ἡ ἐγκαθίδρυσις τῶν νέων δημοτικῶν ἀρχῶν μας. Χαρακτηρισμὸς ἀτυχῶς καὶ τῆς ἐκπνευσάσης δημοτικῆς ἐξουσίας, ἧς προΐστατο ὁ κ. Λεώπουλος, εἶνε ἡ ἦν ἠδύνατο νὰ προλάβῃ οὗτος σπατάλη δημοτικῆς περιουσίας καὶ παροιμιώδης περὶ πάντων ἀμεριμνομέριμνα. Ἡ ταντάλειος δίψα τῆς Σπάρτης, ἡ ὁποία κατακλύζεται ἀπὸ νερά, ἡ λαβοῦσα μορφὴν καὶ κῦρος νομίμου πράξεως αὐθαίρετος ἀγροζημία, ἡ ἔλλειψις καὶ ἴχνους καλλαισθησίας, μένοντος τοῦ τόπου μας σχεδὸν μὲ τὰς ἀπὸ Ἡροδότου βορβορώδεις δημοτικάς ὁδούς του, εἶνε αἱ μόναι λυπηραὶ ἀναμνήσεις, ἃς οἱ κατὰ καιροὺς δημοτικοὶ ἄρχοντές μας καταλείπουσι. Καὶ ὅμως θὰ ἐκπληχθῆτε μανθάνοντες ὅτι ἡ τὴν αἰσχίστην ἐντύπασιν εἰς τοὺς ἐπισκεπτομένους ξένους ἐμποιοῦσα Σπάρτη, ἡ χάρις τῇ ἐθνικῇ εὐαισθησίᾳ τῶν ἁρμοδίων της καὶ τὰ μόνα πράγματα ἃ οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες μεθ' ὑπερηφανείας δυνάμεθα νὰ παρουσιάζωμεν εἰς τοὺς ξένους, τὰ ἀρχαῖα λείψανα. ἐν μέσῳ κοπρῶνος ἐπιδεικνύει, ἔχει ἔσοδα, ὡς δῆμος, 80 χιλιάδας δραχμῶν ἀκατανοήτως ἐξοδευομένας, ἀφοῦ οὐδὲ εἷς κλητὴρ φαίνεται εἰς τὰς ὁδοὺς, διότι φαίνεται ὅτι ὁ δήμαρχος ἔχει πολλὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὰ καλὰ αἰσθήματα τῶν συμπολιτῶν του.

Ἂς ἐλπίσωμεν ἐν τούτοις ὅτι ὁ νέος δήμαρχός μας κ. Μελετόπουλος θ' ἀφήσῃ τὴν ἀρχαίαν του πολιτικὴν καὶ θὰ ἴδωμεν βελτιώσεις πολλὰς καὶ καλὰς, αἵτινες καὶ τὸν κατὰ πόδας ἀκολουθήσοντα αὐτὸν ἐν τῇ δημοτικῇ πορείᾳ ἀνταποκριτήν σας ἀπὸ ψάλτου δημοτικῶν ἱερεμιάδων εἰς ἐγκωμιαστὴν θὰ μεταβάλωσι τῆς ευδοκίμου πορείας του.

Ἡ **εὐλογία** μας. Αὕτη ἀπὸ πολλοῦ ἐνεκλιματίσθη, ὡς αἱ λεμονέαι μας, ἐν τῷ τόπῳ ἡμῶν. Μόνον ἐν τῷ χωρίῳ *Ἀγριάναι* κατὰ ἑκατοντάδας ἀριθμοῦνται οἱ προσβεβλημένοι. Ὁ εὐαγγελικὸς Νομάρχης μᾶς ἀφῆκε πρὸ πολλοῦ εἰς τὸ ἔλεος τοῦ θεοῦ, ἀναχωρήσας οὐκ οἶδα ποῦ, πρὸς ἀνάπαυλαν ἴσως ἀπὸ τῶν κατὰ τῆς εὐφλογίας μας κοπιαστικῶν μέτρων του. Ἤδη οὐδὲν ἄλλο ὑπολείπεται ἢ νὰ θέσωμεν εἰς ἐνέργειαν τὸ Σαμψώνειον ἐκεῖνο «Ἀποθανείτω ἡ ψυχή μου μετὰ τῶν ἀλλοφύλων μας», δι' ὀλίγου ἐξ εὐλογιώντων πύου νὰ στείλωμεν ὅλας τὰς ἀρχάς μας εἰς τὸν διάβολον.

Τοὺς φυγοδίκους μας, ὁμοιάζοντας μὲ τοὺς πληθυνομένους καὶ ἀφορωτέρους ἐκ τῆς μὴ καταδιώξεως καθισταμένους λαγοὺς, πλησιάζομεν νὰ τοὺς ἴδωμεν παίζοντας πρέφαν μὲ τὰς ἀρχάς μας, ἰδίως δὲ μὲ τοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς χωροφυλακῆς ἐν τοῖς καφφενείοις. Δὲν ἐκπλησσόμεθα διὰ τὴν αὔξησίν των, διότι δὲν περιμένομεν ἀπὸ τοὺς τοιούτους περιπλανωμένους καὶ ὡς ἀστακοὺς ὡπλισμένους κήρυξιν τοῦ θείου λόγου. Ὅταν μάλιστα ἀναλογισθῶμεν ὅτι εἰς τοὺς τοιούτους ὄντας τὸ πλεῖστον ἀπόρους χωρικοὺς διὰ τοῦ ἐνστίκτου τῆς αὐτοσυντηρήσεως θὰ γεννηθῇ ὁ πρὸς τὰ πρόβατα ἢ τὴν ἀγελάδα τοῦ ἄλλου πλατωνικὸς ἔρως ἐκδηλούμενος δι' ἁρπαγῶν

Οἱ ἠθοποιοὶ ἦσαν ἀξιοσημείωτοι. Ὁ Βαρόνος ἀπὸ τὸ θέατρον τῶν *Βαριετὲ*, ἐδάνειζε τὰ φυσικά του προτερήματα εἰς τὸ μέρος τοῦ θαλαμηπόλου. Ὁ Δουβράϋ ἐκ τοῦ *Παλαιρογιὰλ* ὑπεκρίνετο τὸ πρόσωπον τοῦ καβαλλέρου 'Αλφόνσου Ρουφλακέτ. Ὁ Σαὶν-Ζερμαὶν ἐκ τοῦ *Γυμνασίου* συνήνεσε διὰ μίαν φορὰν νὰ ὑποδυθῇ τὸ πρόσωπον τοῦ Πεπίνστερ. Ὁ νεαρὸς βαρῶνος Τρεζοριὲ, μέλος τῆς Λέσχης, ἐπεφορτίσθη μὲ τὸ πρόσωπον τοῦ Τριολὲ, ὡς ἔχων ὡραίαν φωνὴν τενόρου. Ἡ κυρία 'Ιουδὶκ ὑπεκρίνετο τὴν πριγκηπέσσαν 'Ορτενσίαν καὶ ἡ Σουσάννα Λαζιὲ τὴν βασιλομήτορα.

Ἡ ἐπιτυχία ἐπεριμένετο τελεία. Ὅλος ὁ κόσμος ἤρχετο ταὐτοχρόνως διὰ νὰ πιάσῃ καλὴ θέσι. Καὶ ἀπὸ τοῦ εὐρυχώρου προδρόμου, συγκεχυμένος ψίθυρος φωνῶν διαρκὴς φροῦ—φροῦ ἐσθήτων συρομένων κατὰ γῆς, ἤρχετο μέχρι τοῦ δουκὸς ἀναμεμιγμένον μὲ ρεύματα θερμοῦ ἀέρος, ἐλαφρῶς ἠρωματισμένου.

'Αντὶ ν' ἀναβῇ διὰ νὰ κοιμηθῇ, ὁ δοὺξ ἔδωκε τὸ ἐπανωφόρι του εἰς ἕνα ὑπηρέτην, διηυθέτησε τὴν ἐνδυμασίαν του καὶ εἰσῆλθε.

Πολλάκις μηδαμινή τις περίστασις ἀποφασίζει περὶ τῆς τύχης τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ὁ Βλιγνὺ, πηγαίνων ν' ἀκούσῃ τὴν *'Ανατροφὴν τῆς Πριγκηπέσσης* ποτὲ δὲν ἐφαντάζετο ὅτι μποροῦσε ἡ ἀπόφασίς του αὐτὴ νὰ δώσῃ ἄλλην ὄψιν εἰς τὸ μέλλον του.

Ἡ αἴθουσα τῶν ἑορτῶν ἔλαμπεν ἀπὸ φῶτα. Ἐπὶ καθισμάτων σχεδὸν κεκλιμένων, ἄπειροι θεαταὶ συνωθοῦντο. Ἦτο ἐπιφάνεια ἐκ μεταξωτοῦ, βελούδου καὶ γάζης, κλίμαξ ἐκ λαμπόντων χρωμάτων, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων ἀπήστραπτε ἡ λευκότης τῶν γυμνῶν ὤμων. Ὁ ἐκ τῶν ριπιδίων ἐλαφρὸς θόρυβος ἐτάραττε τὸ ἄπειρον αὐτὸ πλῆθος διὰ πτερωτῆς τινος ταραχῆς. Βόμβος σιγαλῶν καὶ διακεκομμένων συνομιλιῶν ἐξηγείρετο ὅταν γνωστὸν πρόσωπον εἰσήρχετο ἐν τῇ αἰθούσῃ. Εἰς τὸ βάθος ἡ σκηνὴ, σιωπηλὴ, αὐστηρὰ κλεισμένη εἰς τὰ βλέμματα διὰ τῆς ἐρυθρᾶς της αὐλαίας.

Ὁ δοὺξ διηυθύνθη πρὸς ὁμάδα τινα βελαδοφόρων, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶχε διακρίνει μερικοὺς φίλους. Ἐν τῷ κέντρῳ εἶχεν ἐνθρονισθῇ περικυκλούμενος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὁ κ. Ἐσκὰνδ, νεαρὸς συμβολαιογράφος, ἐσχάτως διορισθεὶς καὶ μέλλων κληρονόμος ἀρχιεκατομμυριούχων γονέων.

Ἐνδεδυμένος μὲ ἄμεμπτον κομψότητα, ὡμίλει μὲ ὕφος ἐπισημότητος. Ἀλλ' ἡ θέα τοῦ Βλιγνὺ ἐφάνη ὡς νὰ τοῦ ἐκάρφωσε τὴν γλῶσσαν εἰς τὸν οὐρανίσκον. Ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸν παρατηρῶν ἔκπληκτος τὸν δοῦκα, ὅστις ἐπλησίαζε μειδιῶν.

(ἀκολουθεῖ).